

lige Hensyn, der skulle tages, om vi gaa den ene Vej eller den anden. Eller vi kunne sige, at vi skulle være neutrale til alle Sider. Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle vælge, hvorvidt vi skulle tage den Chance, der ligger i et Valg, er selvfølgelig noget, der kan diskuteres. Der er Folk her i Landet, der mene, at vi skulle gøre det, nogle mene til den ene Side, nogle til den anden. Men Forholdet er jo imidlertid det, at som vi staa her i Rigsdagen overfor det Spørgsmaal, staa alle samvirkende Faktorer i denne Sag paa en fastslaaet Enighed om, at vi skulle være absolut neutrale. Men den neutrale Stat har en uafviselig Pligt til om fornødent at hævde sin Stilling som saadan ved Vaabenmagt. Herom ere faktisk trods alle Talemaader, fra hvilken Side de end komme, alle de enige, der leve i denne Verden og, ikke i romantiske Drømme om en anden og maaske bedre.

Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) kunde ikke opdage, at der folkeretlig set var skrevet en eneste Linie om, at en neutral Stat var pligtig at forsvare sig. Nej, det er der ikke. Der er nemlig visse selvfølgelig Ting, som man nu en Gang ikke skriver. Der findes heller ikke i dette Land nogen Lov om, at dette ærede Medlem har en Pligt til at sørge for sine Børn og værne om sit Hjem. Det skriver man nu en Gang ikke Love om. Det er den Slags Ting, der ere saa erfaringsmæssige Selvfølgeligheder, at vi her i Rigsdagen vilde gøre os til Latter over den hele Verden, om vi skrev en Lov, som gjorde det til Pligt for en Familiefader at sørge for det. (Afbrydelse.) Nej, vi skrive Love om, hvad der skal gøres ved ham, naar han ikke sørger derfor.

Og det ærede Medlem kunde ikke forstaa alt dette om Forskellen paa Eksistenskampen og Neutralitetsforsvaret. Ja, det er rigtigt, ingen kan sige, naar Neutralitetskampen hører op og gaar over til at være en Eksistenskamp. Men den ene Ting kan man dog absolut sige, at uden Eksistensens Bevarelse er det faktisk umuligt at føre nogen Neutralitetskamp. Naar man da erkender og maa erkende paa Grund af de herskende Forhold, at en neutral Stat maa kunne værne sig med Vaabenmagt, samt at Danmark skal være en neutral Stat, saa maa Indretningen og Opstillingen af denne Vaabenmagt være et Udtryk herfor.

Naar man nu i Kommissionsbetænkningen læser Flertallets Indstilling, saa er

ogsaa alle disse ganske selvfølgelig Ting hævdede dér klart og tydeligt — indtil et vist Punkt. Men paa dette Punkt bryder man pludselig baade med det strenge Neutralitetsprincip i Forsvarsordningen og med det simpleste, fornuftmæssige Krav til denne Ordning's Effektivitet. Det hedder nemlig i Betænkningen: „En Sømagt, der ønskede at benytte Dele af Sjælland til Operationer mod en Modstander, og som vilde sikre sig mod forstyrrende Indgriben fra vor Side, vilde da paa den bekvemteste Maade kunne naa sit Maal ved at sætte sig i Besiddelse af Hovedstaden. I dette Øjemed behøvede den blot at sende nogle faa Skibe med Besætningstropper til København. Selv en mindre Styrke kunde under disse Forhold i Ro og Mag spadsere ind i Byen og foretage alt, hvad den fandt nødvendigt til Fremme af Ekspeditionens Planer, sikker paa, at ingen vilde lægge den Hindring i Vejen“. Det er en uomtvistelig Sandhed, Flertallet her udtaler, og man skulde da tro, at Konklusionen deraf vilde blive den, at Flertallet sørgede for at sikre mod denne Spadseren ind i Byen baade ad den ene Vej og ad den anden. Vi have jo i vor egen Historie Erfaring for, hvilken Vej det er, en Fjende plejer at gaa, naar han vil spadsere ind i København, og det samme Forhold gør sig jo gældende overalt i Krigshistorien. Kaster man f. Eks. et Blik paa Krimkrigen, vil man se, at de allierede den Gang ikke angreb Sebastopol i virksomhedsfuld Grad fra Søsiden, men gik i Land og angreb fra Landsiden. Og da de under Belejringen blev generede af Fartøjer og lignende fra det asovske Hav, gjaldt det for dem om at sætte sig i Besiddelse af en By, som hedder Kertsch og ligger ved Strædet mellem det asovske Hav og Sortehavet. Denne By var befæstet ved Anlæg mod Søsiden, og de løb da selvfølgelig ikke Panden mod disse, men de satte deres Landgangstropper i Land et Stykke fra Byen og tog den bagfra, uden at disse Søforter overhovedet naaede at blive benyttede.

Naar man da ser dette mærkelige Brud paa Logikken, om jeg saa maa sige, her i Flertallets Forslag, spørger man forbausset: Hvorledes er dette Brud muligt, hvorledes forklares det? Og derpaa faar man to Svar. Det ene Svar er jo en Henviisning til disse berømte 9 Punkter, som ogsaa det ærede Medlem fra Middelfart kunde slutte sig til — det var vist det eneste Flertalsbetænkningen vedrørende, han kunde slutte sig til. Jeg skal